

Liquidatiebonus 2007

7441212007

F 1098 p. 7

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUSSEL
33de Kamer

Nr. 427

427/33/07

- Personenbelasting: Liquidatiebonus
- Art. 18, 2° ter - 171, 2° - 354, 1° lid WIB
- op tegenspraak
- eindvonnis

Bijlage:
1 verzoekschrift
1 beschikking 747
3 conclusies

In zake van:

_____ wonende te _____

Eisende partij,

Vertegenwoordigd door Mr. D. Merckx, advocaat te 1600 Sint-Pieters-Leeuw, Victor Nonnemannsstraat 15 B (ref. : 6781),

RESCHRIJFT afgeleverd aan
Merckx
vrij: art. 260, 2°
(Nb. registratie)
(G.W., art. 702-1030)

Aangeboden op
Niet te registreren
De ontvanger

Tegen:

De BELGISCHE STAAT, Federale Overheidsdienst Financiën, Administratie van de ondernemings- en inkomensfiscaliteit, Sector directe belastingen, in de persoon van de heer Gewestelijk directeur van Leuven, met kantoor Philipssite 3A -bus 1- 5de verdiep te 3001 Leuven
Verwerende partij,

Vertegenwoordigd door de heer W. Desmet, ea. inspecteur, met kantoor Philipssite 3A -bus 1- 5de verdiep te 3001 Leuven (ref. : PB/11285),

04/63879
REPERT N^o
V-EV

In deze zaak, in beraad genomen op 16 november 2007, spreekt de rechtbank het navolgend vonnis uit:

Gelet op:

- het tegeensprekelijk verzoekschrift in toepassing van artikel 1385 *decies* van het Gerechtelijk Wetboek uitgaande van eisende partij en neergelegd ter griffie van deze rechtbank op 18 augustus 2006,
- de beschikking tot regeling van conclusietermijnen in der minne van 16 oktober 2006,
- de conclusie en aanvullende conclusie van verweerster, respectievelijk neergelegd ter griffie op 30 november 2006 en op 19 maart 2007,
- de conclusie van eisers, neergelegd ter griffie op 5 februari 2007,
- het administratief dossier, neergelegd ter griffie op 12 oktober 2007,
- het bundel met de stavingstukken van eisers, neergelegd ter zitting dd. 16 november 2007.

Partijen of hun raadsman werd gehoord in openbare zitting, waarna de zaak in beraad genomen werd.

1. FEITEN

In de loop van het jaar 2002 keerde de NV vereffening aan eisers een bedrag uit ten belope van € 57.939,00 ter gelegenheid van de gehele verdeling van het maatschappelijk kapitaal van deze vennootschap.

Eisers hebben de uitkering niet vermeld in de – voor het overige tijdig en regelmatig ingediende – aangifte in de personenbelasting voor het aanslagjaar 2003.

Op 12 september 2005 werd aan eisers een bericht van wijziging van aangifte verzonden waarin de administratie haar intentie kenbaar maakte om de ontvangen uitkering afzonderlijk te belasten tegen een aanslagvoet van 10 %. Op 12 oktober 2005 verklaarden eisers niet akkoord te gaan met de voorgenomen wijziging.

Op 14 november 2005 stelde de administratie middels een kennisgeving van beslissing tot taxatie eisers in kennis dat zij bij haar aangekondigde voornemen bleef.

Een supplementaire aanslag voor het aanslagjaar 2003 werd overeenkomstig het bericht van wijziging van aangifte gevestigd onder artikel 558103, supplement aan artikel 745064427, van het op 23 november 2005 uitvoerbaar verklaard kohier.

Het door eisers tegen deze supplementaire aanslag aangetekende bezwaar werd bij besluit van de door de gewestelijke directeur gedelegeerde ambtenaar van 26 juni 2006 afgewezen als ongegrond.

Op 18 augustus 2006 hebben eisers binnende door artikel 1385 *undecies* van het Gerechtelijk Wetboek voorziene termijn het gedinginleidend verzoekschrift neergelegd ter griffie van deze rechtbank.

2. VOORWERP VAN DE VORDERINGEN

De vordering strekt ertoe de beslissing van de gewestelijke directeur van 26 juni 2006 te horen vernietigen evenals de bestreden aanslag gekend onder artikel 558103, supplement aan artikel 745064427, van het op 23 november 2005 uitvoerbaar verklaard kohier, en verweerster te horen veroordelen tot terugbetaling van alle op grond van deze aanslag ten onrechte geïnde bedragen, vermeerderd met de moratoriuminteressen overeenkomstig artikel 418 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992.

In ondergeschikte orde verzoeken eisers om de kwijtscheiding van de nalatigheidinteressen.

Tot slot vorderen eisers de terugbetaling van de kosten en erelonen van hun accountant en van hun advocaat met betrekking tot huidig geding, provisioneel begroot op € 1,00.

Verweerster concludeert tot de ongegrondheid van de vordering.

3. BEOORDELING

3.1. Tot op het ogenblik van de inwerkingtreding van de wet van 24 december 2002 'tot wijziging van de vennootschapsregeling inzake inkomstenbelastingen en tot instelling van een systeem van voorafgaande beslissingen in fiscale zaken' waren liquidatieboni krachtens artikel 264, 2° van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992 (hierna: WIB 92) vrijgesteld van de roerende voorheffing. Hetzelfde gold voor de overige uitkeringen vermeld in de artikelen 186, 187 en 209 WIB 92.

Voorzette wet van 24 december 2002 heeft deze uitkeringen, in het geval van ghele of gedeeltelijke verdeling van het maatschappelijk vermogen van een vennootschap of in het geval van verkrijging door deze vennootschap van de eigen aandelen, belastbaar gesteld in de personenbelasting door de invoering van artikel 18, 2° ter WIB 92. Deze uitkeringen zijn thans te beschouwen als belastbare roerende inkomsten, meer bepaald als dividenden, die overeenkomstig artikel 171, 2°, f WIB 92 afzonderlijk belastbaar zijn tegen een aanslagvoet van 10 %.

Daarenboven heeft voornoemde wet de artikelen 264, 2° en 269 WIB 92 gewijzigd, waardoor de uitkerende vennootschap gehouden was op liquidatieboni een roerende voorheffing in te houden ten belope van 10 %.

De voormelde belasting en roerende voorheffing zouden krachtens artikel 32, § 1, eerste lid van voormelde wet van 24 december 2002 van toepassing zijn op de uitkeringen toegekend vanaf 1 januari 2002, voor zover althans, wanneer het gaat om een gehele verdeling van het maatschappelijk vermogen, de vereffening niet was afgesloten vóór 25 maart 2002.

Bij arrest van 23 juni 2004 (arrest 109/2004, www.const-court.be) heeft het toenmalige Arbitragehof voormelde wet van 24 december 2002 gedeeltelijk verbroken 'in zoverre het de vereffening- en verkrijgingsuitkeringen die zijn toegekend of betaalbaar zijn gesteld vóór 1 januari 2003 aan de roerende voorheffing onderwerpt.'

Het hof was van oordeel dat de slechts op 31 december 2002 in het Belgisch Staatsblad gepubliceerde wet aldus definitief verrichte handelingen onderwierp aan de roerende voorheffing zonder dat de uitkerende vennootschappen over een wettelijke grond beschikten om op deze uitkeringen een roerende voorheffing in te houden, een eerder in het Belgisch Staatsblad verschenen 'advies' te spijt. Voor deze retroactieve werking vond het hof onvoldoende verantwoording zodat artikel 32, 1, 1° van voormelde wet werd vernietigd.

Echter nu de wet van 24 december 2002 werd bekendgemaakt op 31 december 2002 was er volgens het Arbitragehof inzake de personenbelasting daarentegen geen sprake van een retroactieve werking, ook al traden de kwestieuze bepalingen eveneens in werking op 1 januari 2002. Immers was op het ogenblik van de publicatie – op 31 december van hetzelfde jaar – de fiscale situatie van de inkomsten genoten in 2002 nog niet definitief vastgelegd (overweging B.14.2.).

Op grond hiervan oordeelde de administratie dat zij gerechtigd was de in 2002 ontvangen uitkeringen alsnog te belasten in de personenbelasting, ook al had zij intussen de door de vennootschap betaalde roerende voorheffing teruggestort.

Hiervoor beschikte zij – nog steeds volgens de stelling van verweerder – over een termijn van drie jaar te rekenen vanaf 1 januari 2003, zulks overeenkomstig artikel 354, eerste lid WIB 92.

Eisers daarentegen argumenteren dat zij niet gehouden waren de ontvangen uitkeringen te vermelden in de ingediende aangifte, hetgeen zij overigens ook niet gedaan hebben. De administratie kon volgens eisers dan ook niet overgaan tot taxatie van inkomsten waarvoor geen aangifteplicht bestond. Bovendien zou de administratie niet gerechtigd zijn geweest gebruik te maken van de termijn van artikel 354, eerste lid WIB 92 nu de aangifte in alle opzichten correct was ingevuld.

3.2. Artikel 313 WIB 92 ontslaat de belastingplichtige van de verplichting om in de jaarlijkse aangifte de inkomsten van roerende goederen en kapitalen te vermelden waarvoor roerende voorheffing is gekweten of die krachtens wettelijke of reglementaire bepalingen van de roerende voorheffing zijn vrijgesteld.

Eisers hebben hun aangifte in de personenbelasting voor het aanslagjaar 2003 tijdig ingediend op 18 augustus 2003 zonder melding te maken van de ontvangen liquidatieboni. Voor dergelijke uitkeringen voorzag het aangifteformulier trouwens niet eens in een toepasselijke code.

Op het ogenblik van de indiening van de aangifte waren zij krachtens voormeld artikel 313 WIB 92 niet gehouden aangifte te doen van de ontvangen liquidatieboni nu hiervoor, krachtens de op dat ogenblik vigerende wetgeving, roerende voorheffing was gekweten.

De vernietiging van een gedeelte van de wet van 24 december 2002 door het Arbitragehof in haar arrest van 23 juni 2004, en de daaropvolgende terugbetaling van de roerende voorheffing, heeft deze aangifteplicht niet 'retroactief' doen herleven. Dit arrest heeft immers voor het jaar 2002 artikel 264 WIB 92 in de vorige versie hersteld, zodat er voor liquidatieboni opnieuw een vrijstelling van roerende voorheffing bestond en waardoor op grond van artikel 313 WIB 92 de aangifteplicht verviel. Men ziet overigens moeilijk in hoe de belastingplichtige alsnog zou verplicht zijn geweest om een bijkomende aangifte in te dienen na 13 juli 2004, zijnde de datum waarop het arrest in het Belgisch Staatsblad werd gepubliceerd. Op die datum waren immers zowel de aangiftetermijn en als de aanslagtermijn vermeld in artikel 359 WIB 92 reeds verstreken.

De discussie omtrent het al dan niet bestaan van de aangifteverplichting is volgens verweerster evenwel niet relevant. De belastbaarheid in de personenbelasting van de in 2002 ontvangen liquidatieboni volgt volgens haar immers rechtstreeks uit de artikelen 18, 2° ter en 171, 2°, f WIB 92, waarvan het Arbitragehof de inwerkingtreding op 1 januari 2002 ongemoeid heeft gelaten. De belastbaarheid – aldus verweerster – volgt immers krachtens artikel 171 van de Grondwet rechtstreeks uit de wet en is dus niet afhankelijk van de aangifte door de belastingplichtige. Zij verwijst naar twee vonnissen, respectievelijk uitgesproken door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen dd. 18 juni 2007 (besproken in *Fisc. Koerier*, 2007, 628 en *Fisc.*, 7 november 2007, 5.) en door de rechtbank van eerste aanleg te Leuven op 14 september 2007 (vermoedelijk niet gepubliceerd).

Nochtans bepaalt artikel 339 WIB 92 dat de administratie de aanslag vestigt op grond van de door de belastingplichtige aangegeven inkomsten en de door hem aangegeven gegevens, tenzij deze onjuist worden bevonden. Vermits de aangifte in casu echter volkomen regelmatig was ingediend in overeenstemming met de heersende wetgeving, was de administratie door deze aangifte gebonden. De administratie beschikt ter zake slechts over een gebonden bevoegdheid (KELL, L., *Fisc. Koerier*, 2007, 631.).

Ten onrechte beroept de verweerster zich op het openbare orde-karakter van de artikelen 18, 2° ter en 171, 2°, f WIB 92 om de bepaling van artikel 339 WIB 92 te omzeilen. Immers zijn niet enkel de bepalingen inzake de belastbaarheid van de inkomsten van openbare orde, doch evenzeer de regels met betrekking tot de vestiging van de aanslag. In voormelde vonnissen wordt deze vraag niet beantwoord zodat deze rechtspraak niet kan worden bijgetreden.

Nu de kwestieuze aanslag afwijkt van de tijdig ingediende aangifte in de personenbelasting, zonder dat de administratie aantoonde dat deze aangifte enige onregelmatigheid vertoonde, moet deze worden vernietigd.

Alleen reeds op grond van deze vaststelling is de vordering op dit punt gegrond.

3.3. Bovendien – en ten overvloede – kan verweerster niet worden bijgetreden waar zij stelt dat de supplementaire aanslag kon gevestigd worden binnen de termijn van artikel 354, eerste lid WIB 92.

In haar arrest van 3 oktober 2003 oordeelde het Hof van Cassatie (arrest N-20031003-6, www.cass.be) ter zake:

*'Overwegende dat naar luid van artikel 354 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992 bij niet-aangifte, bij laattijdige overlegging van aangifte, of wanneer de verschuldigde belasting hoger is dan de belasting met betrekking tot de belastbare inkomsten en de andere gegevens vermeld in de daartoe bestemde rubrieken van een aangifteformulier dat voldoet aan de vorm- en termijnvereisten, gesteld bij de artikelen 307 tot 311, de belasting of de aanvullende belasting, in afwijking van artikel 359, mag worden gevestigd gedurende drie jaar vanaf 1 januari van het jaar waarnaar het aanslagjaar wordt genoemd waarvoor de belasting is verschuldigd;
Dat die buitengewone aanslagtermijn geldt voor de belastingplichtige die, zoals in dit geval, heeft nagelaten bepaalde inkomsten aan te geven of van de aangegeven inkomsten overgewaardeerde beroepskosten heeft afgetrokken, zodat de belastbare inkomsten hoger zijn dan blijkt uit de aangifte;
Dat de administratie in dat geval de juiste aanslag moet vaststellen (...)'*

(onderlijning toegevoegd)

Bijgevolg vereist de toepassing van de buitengewone aanslagtermijn van artikel 354, eerste lid WIB 92 derhalve dat de aangifte onjuist was. Dit werd trouwens ook in het door verweerster neergelegde vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven opgemerkt.

Zoals hoger aangetoond, was dit duidelijk niet het geval. Bij het verstrijken van de aangiftetermijn was er in hoofde van eisers niet de minste wettelijke aangifteplicht met betrekking tot deze inkomsten. Niet enkel was er een – op dat ogenblik 'definitieve' – roerende voorheffing gekweten, doch bovendien was de mogelijkheid om hiervan aangifte te doen zelfs niet voorzien in het door de Koning vastgestelde model van aangifteformulier.

Bijgevolg is de supplementaire aanslag, opgenomen in het op 26 oktober 2005 uitvoerbaar verklaarde kohier, gevestigd buiten de termijn bepaald door artikel 359, 2° alinea WIB 92 en dus laattijdig.

De aanslag zal dan ook worden vernietigd.

3.4. Tot slot vorderen eisers een schadevergoeding voor de uitgaven die zij dienden te dragen wegens de bijstand van een advocaat of een accountant in dit geding.

Eisers formuleren deze vordering als een (buitencontractuele) schadevergoeding. Het door hen geciteerde arrest van het Hof van Cassatie van 2 september 2004 (R.W., 2004-2005, 535.), heeft enkel betrekking op de situatie waarbij een benadeelde het ereloon en de kosten van een advocaat (of een technisch raadsman) op een aansprakelijke tracht te verhalen als onderdeel van beweerdelijk geleden schade, voortvloeiend uit de civielrechtelijke aansprakelijkheid van de betrokkene (zie o.m. B. DE CONINCK, Répétibilité et responsabilité civile: un arrêt de principe, J.T., 2004, 685, 6). De regel van deze arresten kan dus niet worden toegepast in gedingen die – zoals in fiscale geschillen – met burgerlijke foutaansprakelijkheid geen uitstaans hebben (F. GLANSDORFF, Recommandations aux avocats à la suite de l'arrêt de la cour de cassation du 2 septembre 2004, J.T., 2004, 786, nr. 2.).

Eisers tonen niet aan dat de administratie bij het vestigen of bij het beoordelen van het bezwaar een fout zou hebben begaan. De wijze waarop de wetgeving in het licht van het arrest van het Arbitragehof werd geïnterpreteerd, is immers niet kennelijk onredelijk.

Eisers tonen overigens evenmin aan dat zij in het raam van administratieve of gerechtelijke procedure met betrekking tot de bestreden aanslag, een beroep hebben gedaan op een accountant.

Dit gedeelte van de vordering is ongegrond.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK,

Gelet op de artikelen 4, 37, 41 en 42 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Rechtsprekend in eerste aanleg en op tegenspraak,

Alle andersluidende en meer omvattende besluiten van de hand wijzende als niet ter zake en/of overbodig,

Verklaart de vordering ontvankelijk en deels gegrond,

Vernietigt de beslissing van de gewestelijke directeur van 26 juni 2006,

Vernietigt de bestreden aanslag gekend onder artikel 558103, supplement aan artikel 745064427, van het op 23 november 2005 uitvoerbaar verklaard kohier,

Veroordeelt verweerster tot terugbetaling van alle op grond van deze aanslag ten onrechte geïnde bedragen, vermeerderd met de moratoriuminteressen overeenkomstig artikel 418 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992,

Wijst eisers af van het meer gevorderde,

Veroordeelt verweerster tot betaling van de gedingkosten, begroot op € 371,84 rechtsplegingsvergoeding aan de zijde van eisende partijen en op € 0 aan de zijde van verweerster.

Aldus gevonnist en uitgesproken ter openbare terechtzitting van de 33ste kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, op 14 december 2007.

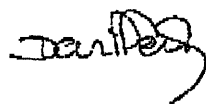
Waar aanwezig waren en zitting namen:

De heer P. Hartoch

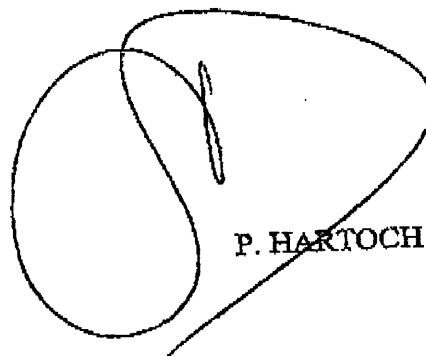
rechter

Mevrouw I. Devillers

griffier

I. DEVILLERS

P. HARTOCH